

เทศน์อบรมฆราวาส ณ ศาลาใหญ่ วัดป่าบ้านตาด

เมื่อวันที่ ๑๓ กุมภาพันธ์ พุทธศักราช ๒๕๔๙

วันรื่นเริงในธรรมของพระพุทธเจ้า

วันนี้เป็นวันมาฆบูชา ขึ้น ๑๕ ค่ำ เดือน ๓ เป็นวันมาฆบูชา ตรงกับวันที่พระพุทธเจ้าทรงปลงพระชนมายุ ๑ และตรงกับวันที่พระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ โดยไม่ได้นัดแนะนิมนต์กันมาเลย วันนั้นมารวมกัน ๑,๒๕๐ องค์ ล้วนแต่พระอรหันต์ล้วนๆ ด้วย และอุปสมบทด้วยเอหิภิกขุอุปสัมปทา ที่พระพุทธเจ้าทรงบวชเองด้วย ๑ พระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์เป็นของเล่นเมื่อไร จิตแต่ละดวงของพระอรหันต์แต่ละองค์ๆ นี้ครอบโลกธาตุสว่างไสว พวกเรามันตาบอดมันไม่เห็นเฉยๆ ท่านผู้ตาดีเห็นกันหมด พระพุทธเจ้าทุกพระองค์จำอยู่ครอบโลกธาตุ พวกตาบอดก็ไม่เห็น พระสงฆ์สาวกก็เหมือนกัน ท่านว่า **ธมฺโม ปทีโป** ก็คือธรรมธาตุอันนี้แหละ

ให้พากันตื่นเนื้อตื่นตัวนะ พวกเรานี้ยังมีดียังหนาทุกวัน พุดให้ตรงๆ เราอยู่ในท่ามกลางพุทธบริษัทของเราซึ่งเป็นลูกพระพุทธเจ้า ลืมเนื้อลืมตัวเอามากนะเวลานี้ มองดูแล้วจนแทบจะดูไม่ได้ ไม่ได้พุดดูถูกเหยียดหยาม เอาธรรมดู เอาธรรมส่องซิ มันเลอะเทอะมากนะเวลานี้ อะไรพาให้เลอะเทอะ ธรรมไม่มีคำว่าเลอะเทอะ มีแต่สะอาด เป็นลำดับจนกระทั่งถึงขั้นอัครรรย กิเลสนี้หยาบโหลนมาก เลยส้วมเลยถ่านเข้าไป คือกิเลส แต่โลกชอบกันมาก

ซีโลก ฟิงซีโลก ซีเป็นของดีเมื่อไร แต่สัตว์ทั้งหลายชอบโลก ซีไม่ชอบ แต่โลกกับซีมันอยู่ด้วยกัน ได้เท่าไรไม่พอๆ นั่งอยู่ในศาลาทั้งหมดนี้ ท่านทั้งหลายซีนี้วอกมา ซิว้าข้าจะไม่ตายในนี้ นะ พิจารณาซิ ให้มองดูความตายตัวเองบ้าง อย่างมองตั้งแต่ความโลภโลเล ความทะเยอทะยาน ความติดความดีน ซึ่งเป็นเรื่องไฟเผาตัวเอวอนั้นแหละ ทั้งปัจจุบันก็หาความสุขไม่ได้คนติดดีนมาก ๆ ด้วยความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหา สามกองนี้เป็นไฟ

ท่านบอกว่า **โลกคฺคินา** ไฟกองหนึ่งคือความโลภ **โทสคฺคินา** ไฟกองหนึ่งคือความโกรธความเคียดแค้นการทำลายกัน **ราคะคฺคินา** ราคะตัณหาได้เท่าไรไม่พอ ตัวนี้เป็นแม่เหล็กอันสำคัญที่ยึดดึงดูอะไรให้เลวไปตามๆ กันหมดนั่นแหละ แต่โลกก็ชอบมากจะทำไ้ พระพุทธเจ้าทุกพระองค์ไม่มีพระองค์ใดเลยที่ไม่ตำหนิในซีสามกองนี้ ฟิงให้ชัดเจนซี สามกอง กองโลภ กองโกรธ กองราคะตัณหา มันเผาโลกอยู่เวลานี้ โลกก็ยิ่งชอบ ชอบเท่าไรยิ่งเผา

หาความสุขตั้งแต่วันเกิดมามีเจอใหม่ในหัวใจของเรานั้น ต่างคนต่างดีดีต่างดีน อยู่นี้แหละหาความสุขทั้งนั้น แต่ใครเจอบ้างความสุข เจอตั้งแต่ความทุกข์ ความผิดหวังไป

เรื่อย ๆ นี่คือนิเลสหลอกสัตว์โลก ถ้าฟังเสียงธรรมแล้วทุกสิ่งทุกอย่างจะมีความพอเหมาะพอดี การอยู่การกินการใช้สอยต่างๆ จะเป็นความพอดีพอดี มีความพออยู่ในนั้นเสร็จ ถ้าปล่อยให้อิเลสเดินแล้วไม่มีคำว่าพอ ตายทิ้งเปล่าๆ สมบัติเงินทองกองเท่าภูเขาเป็นประโยชน์อะไร ไม่มีประโยชน์ เอาไฟมาเผาทั้งต่างหาก ไม่ได้เอาทองสมบัติเงินทองนั้นมาเผากันนะ ไม่เคยมี แต่ทำไมโลกมันถึงโกลาหลเอามาก นี่เพราะเหตุไร

เพราะใจไม่มีที่พึ่ง ใจไม่มีที่ยึดที่เกาะ มันเอาด้านวัตถุมาเกาะ เอาชื่อเอาเสียงเรียงนามอะไรก็แล้วแต่เถอะนะ เอามาเกาะๆ มายึด ยึดแล้วพลาดไปหลุดไป หลุดมือไปคว่ำใหม่เรื่อย ตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งถึงวันตายหาความสุขได้ที่ไหนในบุคคลผู้ใดไม่มี นี่เอาธรรมยืนยันกันนะ ถ้าธรรมมีเข้าสู่จิตใจแล้วจะมีความสงบเย็น จะไม่ติดไม่ดับมากมาย ความติดดินนั้นเป็นพินเป็นไฟเผาตัวเองและเผาโลกทั่วๆ ไปด้วย นั่นเรียกว่าเรื่องของกิเลสเป็นพินเป็นไฟ

เรื่องของธรรมเป็นน้ำดับไฟ น้ำดับไฟนี้ทำให้สงบ ความโลภสงบลง ความโกรธระคะตัมหา สงบลง เมื่อระลึกถึงความเกิดความตายของตัวเองแล้วจะเอาอะไรติดตัวไป สิ่งที่โลกอยู่เวลานี้เราได้ติดตัวไปไหม ไม่มี ไม่มีอะไรติดตัวไป ความโลภได้มาเท่าไรก็พังไปทั้งนั้น ความโกรธก็เหมือนกัน เคียดแค้นให้เขา ทำลายเขาก็เท่ากับทำลายตนนั่นเอง ทำลายคนอื่นมากน้อยก็เท่ากับทำลายตนมากน้อยเช่นเดียวกัน ระคะตัมหากี่เหมือนกัน สัตว์ทั้งหลายเขาไปหาเรียนวิชาความรู้เสริมสงเสริมสวยที่ไหน โลกไม่เห็นสูญพันธุ์ มันเป็นบ้ำอะไรตั้งแต่มนุษย์เรานี่ แต่งเสริมสวย อู๋ย สวยงามอย่างนั้นงามอย่างนี้ งามไปหมด มีแต่กิเลสหลอกคนให้เป็นบ้ำกันทั้งนั้น

เอาธรรมจับก็รู้อเอง สิ่งเหล่านี้เป็นสิ่งที่ประจำอยู่ในโลก ถ้ามีธรรมแล้วคัดเลือกอันใดที่ควรไม่ควรให้คัดเลือกเอาบ้างซิ ถึงวันตายเราจะเอาอะไรเป็นที่พึ่ง ที่เราติดดินอยู่เวลานี้ไม่ใช่ที่พึ่ง จิตมันค้นหาที่พึ่ง มันไม่มีธรรมเป็นที่เกาะที่ยึด ถ้ามีธรรมเป็นที่เกาะที่ยึดแล้วจะปล่อยเข้ามา มีมากน้อยอะไรสมบัติในโลกอันนี้ ทั่วแผ่นดินนี้ เฉพาะอย่างยิ่งทั่วแผ่นดินไทยปล่อยหมด ไม่เอา สามแดนโลกธาตุนี้ไม่มีอะไรมีรสชาติ อัจฉรย์ยิ่งกว่ารสแห่งธรรมที่เข้าสัมผัสใจ

พอรสแห่งธรรมเข้าสัมผัสใจเท่านั้นเอง ทุกสิ่งทุกอย่างที่เราเคยไขว่คว้ามัน คว้าผิดคว้าพลาด ที่นี้ปล่อยมาๆ คว้าถูกต้องแล้วคือธรรม คือความสงบเย็นใจ ดูหัวใจบ้างซิตัวมันเป็นพินเป็นไฟเผาไหม้ตลอดเวลา ไปดูอะไรดูโลกมันไม่มีสิ้นสุด ดูตั้งแต่วันเกิดจนกระทั่งวันตาย ตามีก็ดี หูมีก็ดี ทั้งดูทั้งฟังไม่มีวันอ้อมพอ ตายทิ้งเปล่าๆ ด้วยความหิวโหยนั้นแหละ เอาธรรมจับเข้าไปซิ ให้มีธรรมภายในใจ อย่างน้อยให้มีพุทโธ พอระลึกถึงพุทโธนี้สิ่งเหล่านั้นจะยุบลง ความโลภ ความโกรธ ระคะตัมหา จะยุบลง

พอระลึกถึงองค์ธรรม พุทโธ ธัมโม สังโฆ นี่เป็นธรรมอันเลิศเลอที่สุดแล้วในโลกนี้ พอธรรมเหล่านี้เข้ามาสัมผัสใจด้วยจิตตภาวนาของเรา

เราจะนำธรรมบทใดมาทำใจให้มีความสงบเย็นบ้าง ให้นำธรรมบทนั้นเข้ามา พอนำธรรมบทนี้เข้ามาแล้วจะค่อยเย็นลงไป ใจจะเย็นลงไปเป็นน้ำดับไฟๆ พอใจได้สัมผัสกับธรรมคือความสงบเย็นใจนี้ จะเป็นความแปลกประหลาดขึ้นมาภายในตัวเอง เป็นสมบัติที่ล้ำค่าขึ้นมาในขณะนั้นแล แล้วมันก็ปล่อยสมบัติภายนอกที่เหลวๆ ไหลๆ ไขว่คว้ากันทั้งโลกนั้นเข้ามาโดยลำดับ เข้ามาสู่ธรรม ใจจะมีความสงบเย็นตลอดไปเลย ได้ธรรมมากน้อยเพียงไรยิ่งมีความสงบชุ่มเย็นๆ สิ่งภายนอกเหล่านั้นมันจะค่อยปล่อยเข้ามาๆ เรื่อยๆ เพราะไม่มีสมบัติใดยิ่งกว่าธรรมสมบัติ ถ้าเข้าสู่จิตใจแล้วสง่างามไปเลย ไม่มีคำว่าชาติชั้นวรรณะ ขอให้ท่านทั้งหลายนำไปปฏิบัติ

ศาสนาพระพุทธเจ้าก็คือชาวพุทธเราเป็นผู้รับรองทั่วประเทศไทย จะถึง ๘๐% ละมั้งที่ถือว่าเป็นลูกศิษย์ตถาคตชาวพุทธๆ แต่กิริยาแสดงออกจากจิตใจและกายวาจาที่แสดงออกเหล่านั้นมีตั้งแต่เปรตแต่ผี ไม่มีพุทธติดหัวใจเลย ถ้ามีพุทธติดหัวใจต้องมีเหตุมีผล มีการยับยั้งชั่งตัวบ้างซิ นี่ไม่มีเลยจะทำไง เอาอะไรมาเป็นพุทธละ อยู่ในท้องแม่ครั้นเวลาถาม ถู้อศาสนาอะไร ถู้อศาสนาพุทธ แย่งแม่ออกมาพูด ถู้อศาสนาพุทธ แต่ตัวแม่กับตัวลูกไม่ทราบว่าเป็นอะไรนี่สำคัญ ว่าถู้อศาสนาพุทธ

เราสงสารพี่น้องทั้งหลายนะ สอนโลกมานี้เราสอนด้วยความเต็มใจ สอนด้วยความสุขล้นหัวใจ เต็มหัวใจแล้วจึงมาสอนโลก โลกทั้งหลายร้อนพระพุทธเจ้าไม่ร้อน พระสงฆ์สาวกไม่ร้อน บรมสุขเต็มอยู่กับพระทัยของพระพุทธเจ้า เต็มอยู่กับหัวใจของพระสาวกอรหันต์ ท่านสอนโลกด้วยความบรมสุข โลกมีความทุกข์หมั่นหันทุกข์เต็มโลก เต็มสงสาร ท่านเอาบรมสุขมาสอนโลก พระพุทธเจ้าไม่ได้ทุกข์ พระสงฆ์สาวกไม่ได้ทุกข์ ไม่ได้เป็นทุกข์ เพราะฉะนั้นจึงควรถือเป็นคติตัวอย่าง นำธรรมของท่านมาปฏิบัติตัวให้มีหลักเกณฑ์บ้าง

วันหนึ่งๆ อย่างน้อยขอให้ระลึกถึงพุทโธได้สัก ๕ หนก็ยังดี ดีกว่าระลึกถึงซีโลก ซีไกรธ ราคะตัณหา เป็นคำบริกรรมติดหัวใจทุกคน สิ่งเหล่านี้ภาวนาไม่ต้องใช้คำบริกรรมละ มันติดอยู่ในหัวใจทุกคน ถ้าว่ารักชอบกับหญิงคนใดชายคนใด ชายคนนั้นหญิงคนนั้นมาอยู่ในหัวใจเป็นคำบริกรรมทั้งคืนทั้งวัน มีไหมในหัวใจของพวกเราในกาลานี้ มันรักมันชอบคนใด เช่นรักหญิงรักชายคนใด หญิงคนนั้นชายคนนั้นจะมาอยู่ในหัวใจบริกรรมทั้งวัน พุทโธไม่มีทางเข้าได้เลย นี่ละอำนาจของกิเลสมันเข้ามานั่งอยู่ในหัวใจ แล้วจะไปหาความสุขความเจริญความเย็นใจมาจากไหน

เอาพุทธโธเข้าไปจับบ้างสิ พุทธโธจับเข้าไปในหัวใจแล้วใจจะสงบ มันจะเป็นฟิน เป็นไฟขนาดไหนก็ตาม ธรรมะนี้เป็นน้ำดับไฟ จะสงบลงๆ เย็นลงๆ พอใจเย็นลง ความแปลกประหลาดอัศจรรย์จะเกิดขึ้นที่หัวใจ ตั้งแต่วันเกิดมาไม่เคยพบความสุข ความแปลกประหลาด แต่เวลาภาวนาจิตสงบลงเท่านั้นได้ปรากฏขึ้นแล้ว จากนั้นก็ไม่ ลืม ผังลึกทีเดียว ผู้ภาวนามีจิตสงบ บางทีถึงขั้นอัศจรรย์ก็มี นั่นละพอจิตถอนออกมาแล้ว ทั้งวันทั้งคืนความอัศจรรย์อยู่ในหัวใจนั้นจะฝังใจตลอดวัน เป็นค่าบริการธรรม อันหนึ่ง ทั้งๆ ที่ไม่ได้พูดค่าบริการแหละ มันหากเป็นในใจเอง ความดูดดื่มของใจ เช่นเดียวกับเราดูดดื่มของกิเลสนั้นแหละ

ความดูดดื่มของกิเลสตั้งยกตัวอย่างตะกั่วนี้ สมมุติว่าเรารักหญิงผู้ใดชายคนใดนี้ หญิงคนนั้นชายคนนั้นจะมาอยู่ในหัวใจคนนั้นเป็นค่าบริการทั้งคืนทั้งวัน บริการจน จะเป็นบ้า เข้าใจไหมล่ะ บริการพุทธโธไม่เป็นบ้านะ รู้เนื้อรู้ตัวทุกคนๆ ให้มีธรรมในใจ บ้างสิ ใจดวงนี้ไม่เคยตาย ออกจากร่างนี้เข้าร่างนั้นๆ ใครจะว่าตายแล้วสูญๆ มีแต่พวก ตาบอดหลอกกันทั้งนั้น ผู้ตาดัดตั้งพระพุทธรูปเจ้าแล้วว่าจะตายแล้วต้องเกิด เกิดแล้วต้องตาย หมุนตลอดเวลา ถ้ากิเลสเชื้อแห่งความเกิดนี้ยังไม่ดับสิ้นไปจากใจแล้วจะเกิดตลอด ตั้ง กัปตั้งกัลป์ไม่มีความหมายเลย ไม่มีสิ้นมียาว นั่นละท่านผู้รู้ท่านเห็นอย่างนั้น

ใจไม่เคยตาย ขอให้ระวังรักษาสิ่งที่เป็นภัยต่อจิตใจ ให้ปิดออกๆ อย่าสั่งสม ขึ้นมาด้วยความทะเยอทะยาน สิ่งเหล่านั้นเป็นฟินเป็นไฟเผาไหม้ตัวเองแล้วก็เป็นคน จนตรอกจนมุมอยู่ในหัวใจนั้นแหละ โลกจะกว้างแสนกว้างมันมาจนตรอกจนมุมอยู่ที่ หัวใจไม่มีทางไป มีแต่ฟินแต่ไฟ คิดไปแงไหนมีแต่ฟินแต่ไฟ ความดีงามไม่มีติดใจหวัง ฟังอะไรมนุษย์เรา ให้พากันคิดบ้างนะ

นี่จนจะตายแล้ว อายุ ๙๓ ปีย่างเข้ามาแล้ว คำพูดเช่นนี้ได้มาสอนพี่น้อง ทั้งหลาย แต่ก่อนเราก็ไม่เคยได้คิดในเรื่องเหล่านี้เลย ตั้งแต่ออกปฏิบัติ เริ่มเข้าบวช ศึกษาธรรมะเป็นอรรดเป็นธรรม สะดุดใจเข้ามาเรื่อยๆ บวชที่แรกว่าจะไปสวรรค์ ครั้น หนักเข้ามาสวรรค์นี้สู้พรหมโลกไม่ได้ อยากไปพรหมโลก นี้พูดถึงเรื่องความดำริของ ตัวเองที่ออกบวชที่แรกให้บรรดาพี่น้องทั้งหลายฟัง ทีนี้เวลาอ่านเข้าไปๆ ท่านกล่าวถึง นิพพาน นิพพานมีความเลิศเลอขนาดไหน เลยปล่อยไม่อยากจะไปสวรรค์ ไม่อยากไป พรหมโลก หนักเข้าๆ อยากไปนิพพาน หนักอยู่ในหัวใจลึกๆ

เรียนหนังสือหนังสืออยู่กับเพื่อนกับฝูงที่เป็นลิงเป็นค่างด้วยกัน เราก็ใช้กิริยา เป็นลิงเป็นค่างในเพศของพระ ลิงค่างของพระกับลิงค่างของโลกทั่วๆ ไปต่างกัน พระ ท่านมีความตลกคะนองหรือรื่นเริงบันเทิงกันบ้าง ก็เป็นอยู่ในขอบเขตของศีลของธรรม ของพระ ท่านไม่นอกขอบเขตของพระไป เขาเป็นอย่างนั้นเราก็เป็นกับเขา ครั้นอ่าน

หนังสือเข้าไปๆ นิพพานนี้ฝังเข้าใจหัวใจลึกเข้าไปๆ ที่นี้มีแต่อยากไปนิพพาน อยากเป็นพระอรหันต์ เรียนหนังสืออยู่ก็เป็นอยู่ในใจ การภาวนาไม่เคยลดละ เรียนหนังสืออยู่เป็นเวลา ๗ ปีเต็มๆ เรื่องภาวนาไม่เคยลดละตั้งแต่บวชที่แรกจนกระทั่งวันออกปฏิบัติธรรมะ ไปอยู่กับเพื่อนกับฝูงพวกลิงพวกค้างด้วยกันก็เป็นเหมือนเขา แต่ใจไม่เป็น การภาวนาทำทุกคืนไม่เคยละ นี่เป็นอย่างลึกลับในหัวใจเรา

เพื่อนฝูงเป็นอย่างไร กิริยาอาการก็ใช้ไปกับเขาอย่างนั้นแหละ แต่หัวใจไม่เป็นการภาวนาไม่พูดให้ใครทราบเลย เพื่อนฝูงพูดให้ฟังไม่ได้ เต็มมันพูดเยาะพูดเย้ยพูดหยอกพูดเย้าอะไรทุกอย่างนั้นแหละ ที่นี้มันพวกอันเดียวกันจะไปหาผิดหาถูกกับใคร แขนซ้ายกับแขนขวา ว่าให้กันก็ว่าในฐานะพวกเพื่อนเดียวกัน พอเห็นเราเดินจงกรมนี้หือ จะไปสวรรค์นิพพานเดี๋ยวนี้หรือ เดี่ยวรอก่อนน่าๆ ให้เรียนจบแล้วค่อยไปด้วยกัน อย่างนี้มันพูดมันนำโมโห จะฆ่าก็จะฆ่ายังงโมโหอะไรก็พวกเดียวกัน

เก็บไว้ลึกๆ ไม่ให้ใครทราบนะ วันนี้เปิดให้ชัดเจน ฝังอยู่ลึกๆ มันหากเป็นอยู่ในจิต อ่านถึงนิพพานอัศจรรย์ อยากไปนิพพาน ส่วนย่อยมันก็มาแบ่งเอา ส่วนใหญ่เชื่อ นิพพานมี ส่วนย่อยมันว่านิพพานมีหรือไม่มีน้ำ นั้นส่วนย่อยคือกิเลส ต้องเสาะหาครูบาอาจารย์ ท่านผู้ใดที่ชี้แจงเรื่องมรรคผลนิพพานให้เราฟังอย่างชัดเจนอย่างถึงใจแล้ว เราจะกราบไหว้ครูบาอาจารย์หรือท่านผู้นั้นอย่างถึงใจ แล้วเราจะออกปฏิบัติ เอาตายเข้าว่าเพื่อมรรคผลนิพพานโดยถ่ายเดียวเท่านั้น

พอออกจากภาคปริยัติแล้วก้าวเข้าหาพ่อแม่ครูจารย์มัน นี้ละมันถึงใจ พอก้าวเข้าไปเหมือนท่านเอาเรดาร์กางไว้เรียบร้อย พอไปถึง ท่านมาหาอะไรว่างี้เลย ท่านมาหามรรคผลนิพพานหรือ ดินฟ้าอากาศฟ้าแดดดินลมไม้ใช้มรรคผลนิพพาน ไม่ใช่ธรรมทั่วแดนโลกธาตุหาอะไรก็เป็นอันนั้นๆ ไม่ใช่กิเลสไม่ใช่มรรคผลนิพพาน กิเลสแท้มรรคผลนิพพานแท้อยู่ที่ใจ ท่านลงที่นั่นนะ เอ้า ให้ท่านเปิดใจเข้าไปด้วยจิตตภาวนา ท่านจะเห็นทั้งกิเลส ท่านจะเห็นทั้งมรรคผลนิพพานในระยะเดียวกันเป็นลำดับลำดับไป

ท่านเทศน์สอนถึงใจเลยที่นี้ ถึงใจขนาดว่าตายได้เลยที่นี้ อย่างไรก็ตามจะเอาพระนิพพานให้ได้ ให้เป็นพระอรหันต์ในชาตินี้เลย เพราะได้ฟังคำสั่งสอนของหลวงปู่มั่นที่ท่านทรงมรรคผลนิพพานไว้แล้วในหัวอกของท่านเต็มหัวใจ มาสอนเราอย่างเต็มเม็ดตาของท่าน เราก็จึง รับเอาอย่างเต็มกำลังความสามารถ จากนั้นมาก็ฟาดทางด้านปฏิบัติ เข้าป่าเข้าเขาจะล้มจะตายอยู่ในป่าในเขา ใครไปเห็นเมื่อไรเวลาเราทุกข์เราลำบาก

ไปอยู่บางบ้านจนเขาตีเกราะประชุม ฟังซิณะ คือไปบ้านเหล่านั้นเขาไม่ตีเราก็มัวตี แต่การกระทำของเราเราทำเหมือนที่เคยทำมานั้นแหละ อดข้าวก็วัน มันจะตายจริง ๆ ค่อยด้อมๆ ออกบิณฑบาตมาฉันเสียวันหนึ่งแล้วหายเจ็บๆ ที่นี้ประชาชนเขา

เห็นเขาก็แปลกหูแปลกตา เขาตีเกราะประชุมกัน พอลูกบ้านมาประชุมแล้วก็ว่า ใคร เห็นว่ายังไง พระองค์นี้มาอยู่กับเราได้หลายเดือนแล้ว ก็วันถึงมาบิณฑบาต ต่อมๆ หน หนึ่งๆ ตั้งแต่เกิดมาก็ไม่เคยเห็นพระประเภทนี้ ท่านทั้งหลายเคยเห็นไหม ดูเอาชั พระองค์นี้นะ มาอยู่กับเราได้ที่เดือนแล้ว นึกก็หายหน้าไปหลายวัน ท่านตายแล้วหรือยัง ก็ไม่รู้ เพราะนานๆ ต่อมๆ มาบิณฑบาตทีหนึ่ง ถ้ายังไม่ตายท่านไมโครธไมกริ้วอยู่หรือ ยังไง พวกกันไปดูซิ

ผู้ใหญ่บ้านเขาบอกลูกบ้านเขา เราไม่ไปดูแหละ เรากลัวท่านสับเขกเอา พระองค์นี้ไม่ใช่พระธรรมดา พระองค์นี้เป็นมหานะ แต่ท่านทำไมมาทำอย่างนั้นได้ คน อื่นไม่เป็นมหามาทำอย่างนั้นก็เป็นอย่างหนึ่ง นี่เป็นขนาดมหาแล้วมาทำอย่างนี้ได้ ซึ่ง ไม่มีใครพวกเราได้เคยเห็นเลย ไปดูซิ ถึงอย่างนั้นก็มิ ไปบางบ้านเขาตีเกราะประชุมว่า เราจะเป็นอย่างตาย เจ้าของยังไม่รู้จักตาย มีแต่ฟุ้งๆ ต่อมรรคผลนิพพานโดยถ่ายเดียว ความเป็นความตายมันจะเป็นจะตายเรารู้อยู่กับเรา มันจะตายจริง ๆ ก็ไปกินให้มันเสีย วันหนึ่งสองวันหายเจียบๆ นี่ทุกซ์ขนาดไหน

เราพูดเฉพาะในหมู่บ้านที่เขาตีเกราะประชุม ที่เราไปทั้งหลายเขาไม่ตีเกราะ ประชุม แต่เราก็ทำอย่างนี้ตลอดไป นี่ละความบึกบึนเพื่อมรรคผลนิพพาน ท่าน ทั้งหลายฟังซินะ ไม่มีงานใดที่จะหนักยิ่งกว่างานฆ่ากิเลส งานในสามแดนโลกธาตุอย่า เอามาคุยอย่าเอามาโม้เลย ให้ชั้นเวทีพิดกับกิเลสเสียก่อนถึงจะรู้ว่างานนี้ยากที่สุดใน โลกนี้ เอาเป็นเอาตายเข้าว่าแหละ เราได้มอบแล้วนี่นะ ถึงชั้นจะตายเอาตาย ชัดกันเลย ส่วนมากพอเอากันขนาดนั้นชนะกิเลสนะ ชนะกิเลส ว่าจะเอาให้ตายเจ้าของไม่ตาย สุดท้ายกิเลสล้มระนาว นั้น เราปฏิบัติมาอย่างนี้

การปฏิบัติมานี้เป็นเวลา ๙ ปีเต็ม ตกนรกทั้งเป็นตลอดมาเลย เพราะนิสัยอันนี้ จะว่าจริงหรือไม่จริงก็ตาม ถ้าลงได้ลงในจุดใดแล้วขาดสะบั้นไปเลย ดัดเจ้าของก็แบบ เดียวกันขาดสะบั้น เอาหนวันนี่ เท่านั้นแหละ จะเป็นอย่างอื่นไปไม่ได้ นี่อุตสาห์ พยายามบำเพ็ญตั้งแต่จิตล้มลุกคลุกคลาน ทำมาเป็นลำดับ พยายามตลอดเวลาจิตก็ตั้ง ตัวได้ๆ มีความสงบเย็นใจ เย็นใจเข้าไปเรื่อยๆ จากนั้นก็ออกทางด้านปัญญาวิปัสสนา พิจารณาโลกทั้งหลายกว้างขวางออกไปๆ สิ่งใดที่มันเคยยึดเคยถือ แยกหามทั้งสาม แดนโลกธาตุ ปล่อยเข้ามาๆ มีธรรมเป็นหลักใจ ปล่อยเข้ามา สุดท้ายจำขึ้นภายในหัวใจ ธรรมทั้งหลายซึ่งเราไม่เคยคาดเคยคิด ได้ปรากฏขึ้นที่หัวใจอย่างกระเทือนโลกไปเลย นี่ผลแห่งการปฏิบัติ

ธรรมมีหรือไม่มี ที่นำมาพูดอยู่เวลานี้ ธรรมพระพุทธเจ้าแสดงไว้เป็นโมฆะแล้ว หรือ เป็นเนื้อเป็นหนังเป็นทองคำทั้งแท่งตั้งแต่กิเลสตัณหา ความโลภ ราคะตัณหา

เธอ ถามตัวเองบ้างซิ ธรรมะถูกเหยียบย่ำ กิเลสเหยียบย่ำ กิเลสอยู่ที่หัวใจเราเหยียบย่ำธรรมะในหัวใจเราจนไม่มีพุทธโอ ธัมโม สังฆมัตตัตถ์เลยวิเศษวิโสอะไร พิจารณาซิ เกิดมามีแต่วันจะตายด้วยกันทั้งนั้น ถ้าลมหายใจขาดเมื่อไรตายด้วยกันทั้งนั้น อย่าลืมเนื้อลืมหัดวันนะ

ศาสนาเลิศขนาดไหนให้ท่านทั้งหลายดูด้วยจิตตภาวนา ฟังเสียงอรรถเสียงธรรมบ้าง เสียงคนมีกิเลสตัณหาฟังมาพอแล้วตั้งแต่วันเกิด ฟังเสียงผู้สิ้นกิเลสตัณหา พระพุทธเจ้า พระสงฆ์สาวกท่านบ้างซิ จะเป็นยังไงเสียงอรรถเสียงธรรม ท่านเหล่านี้เป็นผู้ทรงธรรมอันเลิศเลอมาแล้วมาสอนพวกเรา จะพอเป็นประโยชน์บ้างไหม ให้ถามตัวเราเองนะ

นี่ละการปฏิบัติธรรม ถ้าคุยเขี่ยชุดคั่นตามอรรถตามธรรม จะเป็นศีลเป็นธรรมขึ้นมา มีความสงบใจขึ้นมา จิตใจที่มันไขว่คว้าทั่วแดนโลกธาตุจะหดเข้ามาสู่ธรรม เพราะไม่มีรสอันใดที่จะเหนือรสของธรรมไปได้ รสธรรมนี่รสอัศจรรย์ เกิดขึ้นที่ใจแล้วสว่างจำหัด จากนั้นปล่อยหมดโดยสิ้นเชิง นี่ผลแห่งการปฏิบัติ เราสอนโลกมานี้ตั้งแต่ที่เราออกพัดกับกิเลส ตกนรกทั้งเป็น ๙ ปี หลังจากนั้นมาจนกระทั่งปานนี้ เรื่องนรกก็พ้นแล้ว สวรรค์พ้นไปแล้ว พรหมโลกพ้นไปแล้ว ก้าวเข้าสู่แดนนิพพานประจักษ์หัวใจเวลานี้ สอนท่านทั้งหลายจึงไม่มีความสงสัย

ในการสั่งสอนโลกไม่ว่าจะโลกใดก็ตาม ธรรมเหนือหมดๆ การสอนนี่ถอดออกมาจากหัวใจมาสอน เป็นที่พอฟังได้ไหม เป็นที่พอจะเชื่อถือได้ไหม หรือว่าหลงตอวงค์นี้มาโกหกโลกเธอ โกหกเจ้าของเป็นเวลา ๙ ปี ตกนรกทั้งเป็น แต่ได้แดนนิพพานขึ้นมาครอง นำแดนนิพพานมาสอนท่านทั้งหลาย เป็นการโกหกพี่น้องทั้งหลายแล้วเธอ พวกกันพิจารณาซิ

วันหนึ่งๆ อยู่ไปกินไปได้อะไร พิจารณาซิ ตื่นลมตื่นแล้งกันอย่างนั้น ธรรมที่เป็นของเลิศของเลอไม่ยอมฟังเสียงเลย เป็นยังไงมนุษย์เรามีค่าหรือไม่มีค่า ถามตัวเองตรงนี้นะ เราอยู่ด้วยความมีค่าหรือโมฆะให้ดู ถ้ามีอรรถมีธรรมภายในใจเรียกว่ามีค่าๆ ไปโดยลำดับ ถ้ามีแต่ความรื่นเริงบันเทิงเป็นบ้ากับโลกสงสารนี้ตายทั้งเป็น หากคุณค่าหาราคาไม่ได้ พวกกันจำเอานะ

วันนี้ได้เปิดอกให้ท่านทั้งหลายฟังในการประพุดปฏิบัติ เราสอนโลกมานี้เมืองไทยเราทั่วประเทศแล้วที่เราสอนมา ตั้งแต่วันออกช่วยชาติบ้านเมืองเป็นเวลา ๗ ปีนี้ออกเต็มเหนี่ยวเลย ตั้งแต่สอนพระทั้งหลายหรือประชาชนทั่วๆ ไปตั้งแต่ ๒๔๙๓ มาเราก็สอนมาโดยลำดับ แต่มาถึง ๒๕๔๑ นี้ก็ออกช่วยชาติบ้านเมืองตั้งแต่นั้นจนกระทั่งบัดนี้ ธรรมะที่เราเทศน์นี้ทั่วแดนโลกธาตุ

ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็ตาม เราพูดด้วยความมั่นใจของเราทุกอย่าง ถอดออกมาจากหัวใจที่เป็นความจริงล้วน ๆ ใครจะเชื่อหรือไม่เชื่อก็เป็นกรรมของสัตว์เท่านั้นเอง นี่เราสอนเต็มเม็ดเต็มหน่วย เวลานี้ก็เต็มศาลา ท่านทั้งหลายฟังธรรมนี้เป็นอย่างไรบ้าง กับเสียงเพลงลูกทุ่งลูกกรุงต่างกันอย่างไบบ้าง เอาไปวัดกันเทียบกัน กับเพลงลูกทุ่งลูกกรุงมันให้ความสุขอะไรบ้าง ฟังเสียงธรรมเสียงธรรมแล้วไปปฏิบัติ จะให้ความสุขความทุกข์อย่างไบบ้าง เอาไปพิจารณานะ วันนี้พูดเพียงเท่านี้ละ

ท่านทั้งหลายมาเยี่ยมนี้ก็ต้อนรับ วันนี้เป็นวันมาฆบูชา พระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ท่านมาเองมาเฝ้าพระพุทธเจ้า ท่านจึงแสดงเรื่องโอวาทปาฏิโมกข์ให้พระสงฆ์ฟัง โอวาทปาฏิโมกข์เราไม่นำมาแสดงละ โอวาทท่านสอนผู้บริสุทธิ์ ต่างกันกับสอนคนผู้มีกิเลส ท่านสอนด้วยความบริสุทธิ์ล้วน ๆ เป็นธรรมรื่นเรริงซึ่งกันและกันทั้งนั้น ที่สาวกทั้งหลาย ๑,๒๕๐ องค์มาเฝ้าพระพุทธเจ้า เป็นผู้สิ้นกิเลสเรียบร้อยแล้ว ฟังธรรมจากพระพุทธเจ้า เป็นธรรมรื่นเรริงทั้งนั้น ไม่ใช่ธรรมแก่กิเลส ท่านแก้หมดแล้ว

วันมาฆบูชาเป็นวันท่านรื่นเรริงในธรรมทั้งหลายของพระพุทธเจ้า เดือน ๓ เพ็ญของพระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์ เป็นคติตัวอย่างอันดี ให้เราระลึกถึงท่านนะ พระอรหันต์ ๑,๒๕๐ องค์นี้เป็นของเล็กน้อยเมื่อไร เกิดได้ง่าย ๆ หรือพระอรหันต์เกิด มีตั้งแต่พวกหันไปทางโน้น หันไปทางนี้ หันเป็นบ้ากับโลกกับสงสาร เกิดวันยังค่ำพวกนี้นะ อรหันต์ที่สิ้นกิเลสเกิดนี้เกิดได้ง่าย ๆ เมื่อไร ใ้พวกหันอย่างเรานี้หันได้วันยังค่ำ เกิดวันยังค่ำ ตายวันยังค่ำ ทุกข์วันยังค่ำ อรหันต์พวกนี้นะ เอาละพอ ให้พร

รับฟังรับชมพระธรรมเทศนาของหลวงตา ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th

และรับฟังจากสถานีวิทยุสวนแสงธรรม กรุงเทพฯ และสถานีวิทยุอุดร

FM 103.25 MHz